

Arrest

nr. 65 017 van 19 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 14 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DOTREPPE, die loco advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 22 of 23 juni 2010 het Rijk binnen en diende op 27 juli 2010 een asielaanvraag in. Op 17 maart 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een minderjarige uit Jantarkhan, Okhaldunga district (Nepal). U bezit de Nepalese nationaliteit. Toen u 13 jaar oud was werd u door Maobadi ontvoerd naar hun kamp in Okhaldunga. U bleef er hoogstens zes maanden. U verliet samen met de Maobadi Okhaldunga nadat er tijdens een gevecht met leden van Congress Party een Maobadi om het leven was gekomen. Samen met de Maobadi trok u naar hun kamp in Kerabari (Morang-district). Bij de Maobadi moest u helpen bij

de dagelijkse taken zoals afwassen en de was doen. Maobadi vroegen u soms mee te strijden, maar dat kon u weigeren. Soms nam u deel aan demonstraties waar u enkel slogans riep. Na twee jaar en zes maanden wist u, toen het gerucht zich verspreidde dat de politie naar het Maobadi-kamp zou komen en iedereen weg liep, te ontsnappen van de Maobadi. U trok naar de hoofdstad Kathmandu. In Kathmandu zag u uw vriendin (R. S.) (O.V.6.660.627) terug. U kende (R.) van toen u bij de Maobadi in Okhaldunga zat. Toen u naar Kerabari trok, verloor u contact met haar. Vrienden zeiden u dat als de Maobadi u zouden vinden, u vermoord zou worden. U vernam dat Maobadi in Okhaldunga naar u gevraagd hadden. Naast uw vrees gedood te worden door de Maobadi, vreest u tevens gearresteerd te worden door de Nepalese autoriteiten omwille van uw betrokkenheid bij de Maobadi. Na een zestal maanden trok u naar India, vanwaar u ongeveer een week later, in het bezit van een Indisch paspoort, naar Parijs vloog. Aangekomen in Parijs reisde u meteen door naar België, waar u op 22 of 23 juni 2010 aankwam. U ondernam deze reis van Nepal naar België samen met (R.). Op 24 juli 2010 werd u opgepakt door de politie van Antwerpen voor illegaal verblijf op het grondgebied. Op 27 juli 2010 diende u een asielaanvraag in. U bent in het bezit van uw geboorteakte.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat er slechts weinig geloof kan gehecht worden aan de door u aangehaalde vluchtroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten. U verklaarde met een door uw smokkelaar geregeld Indisch paspoort van Delhi naar Parijs te zijn gereisd (CGVS, p.6). U kon echter geen enkele informatie geven omtrent de identiteit in het paspoort waarmee u reisde. U stelde enkel onder een Indische naam, welke u niet kon onthouden, gereisd te hebben. U weet niet waar en wanneer u volgens dat paspoort bent geboren, noch wat uw adres was volgens dat paspoort. U weet evenmin voor welk land het paspoort een visum bevatte (CGVS, p.6). Gelet op het grote risico dat u zou gelopen hebben om door het luchthavenpersoneel in zowel India als in Europa aan herhaaldelijke (identiteits)controles en ondervragingen onderworpen te worden met betrekking tot uw persoon, uw reisdocumenten en uw (reis)bedoelingen, kan er nochtans verwacht worden dat u hieromtrent meer details zou kunnen verstrekken. U slaagde er evenmin in enig bewijs (vliegtuigticket, instapkaart, bagagelabels, etc.) neer te leggen van uw beweerde reisroute van Delhi naar Parijs. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Nepal en van uw asielrelaas in het algemeen.

Voorts kan worden opgemerkt dat u luidens uw verklaringen reeds ongeveer een maand in België verbleef toen u op 24 juli 2010 door de politie van Antwerpen werd tegengehouden voor illegaal verblijf op het grondgebied. U liet na voordien asiel aan te vragen. U diende pas op 27 juli 2010 een asielaanvraag in nadat door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot terugleiding naar de grens en tot vrijheidsberoving werd genomen. Als verklaring voor uw nalaten voorheen asiel aan te vragen, kwam u met de volledig ontoereikende uitleg aanvankelijk niet beseft te hebben waar u zich juist bevond. Eens u wist waar u zich bevond, wou u wel asiel aanvragen maar wist u niet waar en hoe u dit moest doen (CGVS, p.6). Een dergelijk handelen kan moeilijk in overeenstemming gebracht worden met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt.

Verder dient te worden vastgesteld dat aan uw bewering in het verleden lid te zijn geweest van de Maobadi geen geloof kan gehecht worden. U slaagde er vooreerst niet in enig bewijs van uw activiteiten voor de Maobadi neer te leggen. Bovendien bleek, niet tegenstaande het feit dat u minderjarig bent, uw kennis van de maoïsten in Nepal onvoldoende. Ofschoon u tot de gewapende vleugel van de maoïsten zou behoord hebben, bleek u bijvoorbeeld de officiële en courant gebruikte naam van deze militaire vleugel, het People's Liberation Army (PLA) niet te kennen (CGVS, p.11). Ook de toenmalige naam van de politieke vleugel van de maoïsten, de Communist Party of Nepal (Maoïst) of CPN-M (vandaag: Unified Communist Party of Nepal (Maoïst) of UCPN-M) kende u niet. U had het verkeerdelijk over de Nepal Maobadi Party (CGVS, p.11). U kent evenmin de naam die de maoïsten aan de burgeroorlog in Nepal gaven (CGVS, p.11). De People's War of Volksoorlog is nochtans ook een alomgekend begrip in Nepal. Verder is het totaal ongeloofwaardig dat u geen weet heeft van het feit dat er tijdens de periode dat u bij de Maobadi zat er een vredesakkoord tot stand is gekomen (CGVS, p.12). U meent ook dat er

geen wapenstilstand was en heeft evenmin weet van een mogelijke ontwapening (CGVS, p.12). Uit op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt echter dat er sinds april 2006 een wapenstilstand is in Nepal en dat er op 21 november 2006 een vredesakkoord (Comprehensive Peace Agreement) werd ondertekend tussen de Nepalese regering en de maoïstische rebellen. Gezien de impact van de wapenstilstand en later het vredesakkoord op de Maobadi, is het totaal ongeloofwaardig dat u, ondanks uw minderjarigheid, hiervan niet op de hoogte bent. Eén van de hoofdpunten van het vredesakkoord was immers de ontwapening van de Maobadi. Als gevolg hiervan werden meteen na de afkondiging van het vredesakkoord de Maobadi ondergebracht in zeven kampementen verspreid over het hele land, waar zij sindsdien verbleven. Begin januari 2007 werd begonnen hen naar deze kampementen over te brengen. U was, luidens uw verklaringen, op dat moment zelf een Maobadi.

Bijgevolg kan evenmin enig geloof gehecht worden aan de problemen die u beweerde in Nepal te hebben gekend met de Maoïsten en aan de mogelijke problemen die u zou kennen met de Nepalese autoriteiten omwille van uw lidmaatschap in het verleden tot de Maobadi.

Tot slot kan nog worden gesteld dat de situatie in Nepal op dit ogenblik niet langer van aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Sinds de in april 2006 afgekondigde wapenstilstand is er in Nepal in feite niet langer een gewapend conflict aan de gang en bestaat er voor burgers niet langer een risico van veralgemeend, willekeurig geweld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept werd als bijlage aan het administratieve dossier gevoegd.

Uw geboorteakte is niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit staat immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de grondigheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster meent dat "het Verdrag van Genève d.d. 28.07.1951 betreffende de status van vluchteling" is geschonden.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking alsook de bewijslast op de asielaanvrager. Deze dient ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk alle elementen die nuttig zijn voor de beoordeling van de asielaanvraag in te dienen. Deze elementen behelzen, naast coherente en gegronde verklaringen, onder meer alle documenten van verzoekende partij, ook van relevante familieleden, met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs

zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.2. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekster is ertoe gehouden de stukken waarover ze beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoekster legt een origineel geboortecertificaat neer, maar kan niet aantonen dat dit stuk haar aanbelangt nu ze geen authentieke identiteitsdocumenten met foto neerlegt. Bovendien heeft verzoekster moedwillig haar identiteit gewijzigd. Immers, zowel bij de controle door de politie van Antwerpen op 24 juli 2010 als bij het indienen van haar asielaanvraag op 26 juli 2010 verklaarde verzoekster geboren te zijn op 19 mei 1988. Op 4 augustus verklaart verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken minderjarig te zijn en geboren te zijn op 18 mei 1993. Verzoekster legt vervolgens op 26 augustus 2010 een origineel geboortecertificaat zonder foto voor op naam van B. M. geboren op 18 mei 1993. Indien de geboorteakte een begin van bewijs van identiteit kan zijn, dient ook dit stuk te worden ondersteund door eenvormige en geloofwaardige verklaringen. Verzoekster geeft echter geen toelichting voor haar valse verklaringen inzake haar identiteit.

De waarachtigheid van verzoeksters verklaringen inzake haar reisweg kunnen evenmin overtuigen. Verzoekster gaat immers voorbij aan de herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en in het bijzonder op internationale vluchten, in het kader van een algemene politiek van versterkte controles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Voor zover zij verklaart deze te hebben te kunnen omzeilen door gebruik van een vals paspoort dient zij dit nauwgezet en overtuigend toe te lichten. Verzoekster legt echter ook op dit punt onverzoenbare verklaringen af. Uit het verslag opgemaakt in het centrum voor illegalen te Brugge op 26 juli 2010 verklaarde verzoekster met een Nepalees paspoort gefabriceerd door Indiërs via India naar België te hebben gereisd. Op het CGVS verklaart verzoekster van Delhi naar Parijs te zijn gevlogen met een Indisch paspoort dat ze niet kan toelichten (*“was een Indische naam, een moeilijke, kon dat niet onthouden”*). De in het verzoekschrift aangehaalde beweringen dat *“het instuderen van persoonsgegevens geen evidentie is voor verzoekster”* en dat verzoekster *“gewoon de aanwijzingen volgde en zich volledig liet leiden in deze onderneming”*, is gezien de systematische individuele grenscontroles geheel ongeloofwaardig. Verder en daargelaten haar leeftijd, dient verzoekster minstens coherent te zijn over eenvoudige feiten. Nochtans verklaarde ze dat de reis betaald werd door haar neef N. M. (gehoorverslag CGVS, p. 6-7) terwijl ze in de vragenlijst van het CGVS, stelde dat een *“dorpsgenoot genaamd (B. S. (...))”* haar reis heeft betaald. Voorgaande vaststellingen ondermijnen verzoeksters algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van haar voorgehouden illegale reisweg en de onmogelijkheid een paspoort voor te leggen.

3.3. Verzoekster verklaart in 2006 te zijn ontvoerd door de maoïstische rebellen (Maobadi), toen ze 13 jaar was. Zij verbleef in verschillende kampen en ontsnapte toen ze 16 jaar was naar Kathmandu waar ze nog een half jaar verbleef. Verzoekster stelt gevlucht te zijn uit vrees vermoord te worden door de Maobadi omdat ze tweemaal is weggevlucht uit hun kampen en uit vrees gearresteerd te worden door het leger omdat ze lid is geweest van de Maobadi. Verzoekster meent dat haar onterecht onwetendheden en lacunes worden verweten en geen rekening werd gehouden met haar leeftijd en afkomst, het feit dat ze al sinds haar 13 jaar in gevangenschap en afzondering verblijft, geen opleiding heeft genoten en *“niet de bagage heeft zoals die kan worden verwacht bij een kind die in normale omstandigheden is opgegroeid”*.

Verzoekster toont niet aan dat haar jeugdige leeftijd haar kan beletten coherente verklaringen af te leggen over de feiten die ze zelf aanbrengt. Immers, verzoekster dient aannemelijk te maken dat ze de ingeroepen gebeurtenissen heeft beleefd en kan dit met haar eigen bewoordingen en in acht genomen haar achtergrond vertellen. De voorgehouden feiten vormen een manifeste afwijking op de alledaagsheid zodat zij in het geheugen zouden gegrift zijn zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan; zij zijn immers van determinerende invloed geweest op verzoeksters verdere leven. Bovendien, gezien het belang van politieke opvoeding bij de Maobadi, is het niet aannemelijk dat verzoekster gedurende drie jaar onbekend gebleven is met de elementaire begrippen uit de politieke strijd van de maoïsten, te meer nu ze zelf diende deel te nemen aan betogingen. Zo kan verzoekster de naam van deze gewapende groepering niet noemen (gehoorverslag CGVS, p. 11), benoemt ze de

politieke arm van de Maobadi foutief (gehoorverslag CGVS, p. 11) en kent ze zelfs de naam niet die de maoïsten aan hun strijd geven (gehoorverslag CGVS, p. 11). Daargelaten dat verzoekster niet in staat was de vredesgesprekken concreet te situeren, is geheel uitgesloten dat verzoekster hierover niets heeft gehoord of niets heeft gezien terwijl dit vanaf eind 2006 een drastische impact had op het dagelijkse leven van de Maobadi. De Maobadi werden immers vanaf begin 2007 ondergebracht in kampen en ontwapend onder toezicht van de UNMIN (United Nations Mission in Nepal), die tevens verantwoordelijk was voor de registratie en verificatie van alle personen in de kampen. Minstens had verzoekster de gevolgen op het kampleven moeten vaststellen (ontwapening, het onder toezicht plaatsen van de Verenigde Naties, de overheveling van legereenheden enz.) (zie algemeen ambtsbericht Nepal, april 2010, "*Subject Related Briefing*" betreffende de "*Nepal - Veiligheidssituatie in Nepal*" van 29 maart 2010). Dat verzoekster ooit in een Maobadikamp leefde is aldus geheel ongeloofwaardig, laat staan dat ze vanaf 2007 nog twee jaar en een half jaar in het Maobadi kamp in Kerabari zou geleefd hebben. Verzoekster verklaringen komen verzonnen voor.

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Verder voert verzoekster aan dat ze zonder bescherming is en haar nationaliteit niet ter discussie staat.

Verzoekster licht niet toe waarom de vaststelling dat ze uit Nepal komt, zou impliceren dat ze bescherming nodig heeft. Immers zoals hoger gesteld maakt verzoekster niet aannemelijk betrokken te zijn geweest bij de burgeroorlog via de Maobadi. Verzoekster staat dan ook niet in de negatieve aandacht van haar overheid. Bovendien kan uit het neergelegde geboortecertificaat blijken dat verzoekster bekend is met haar familie en niettegenstaande haar ontkenning, wel contact heeft met haar moeder. Zo heeft verzoekster het identiteitsdocument van haar moeder aangebracht voor het verkrijgen van haar geboortecertificaat.

4.2. Ten overvloede kan nog gewezen worden op verzoeksters laattijdige asielaanvraag. Verzoeksters bewering dat ze niet de minste informatie noch kennis had over het aanvragen van asiel, zich in een gans andere cultuur bevond en de taal niet machtig was, is strijdig met haar verklaringen na haar aankomst in Antwerpen contact te hebben gezocht met landgenoten die haar hebben aangeraden asiel aan te vragen, minstens om hulp te zoeken (verslag opgemaakt in het centrum voor illegalen te Brugge op 26 juli 2010). Verzoekster was aldus wel op de hoogte van de mogelijkheid asiel aan te vragen en heeft uiteindelijk pas een aanvraag ingediend toen ze geconfronteerd werd haar uitwijzing uit België. Een dergelijke houding kan bezwaarlijk wijzen op de nood aan (internationale) bescherming.

5. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5.1. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK